

til at stemme den bort, saa bryder man det Grundprincip, der var lagt i hele de Herrer's militære og politiske Opfattelse; men det er rigtigt fra deres Side. Nu har man imidlertid fra den anden Side brudt dette Princip, og saa staa de med Hærløbsforslaget uden at have nogenformet Udfigt til at faae en Lov igjennem, der blot alene holdt sig til de gængse Udgifter til Hæren. Og da de vare afskaarne, efter at denne Paragraf var udstemt, hvorledes var saa Stillingen? Det skal jeg minde de ærede Herrer om. Da gif det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, uagtet vi havde gjort det aldeles tydeligt for ham, at Fællesudvalget var en uheldig Sag, og at det var bedst at blive ved vort eget Udvalg, hen og tvang de ærede Medlemmer ved sine Udtalelser, for at ikke Sagen helt skulde standfæ, ind i Fællesudvalget, uden at han havde den allerringeste Udfigt til, at der vilde komme Noget ud af denne Sag. Han havde ikke Lov til at forudsætte, at Folk, der havde en fra hans forskjellig Opfattelse, skulde finde sig i, at han sammen med den høitærede Krigsminister førte en Lov igjennem, som de ikke billigede, netop paa Grund af det Princip, at man forlød Loven af 1867, og lagde hele Forsvaret over paa Sjælland alene. Er det ikke saa? Jeg ønsker Stadfæstelse Ord for Ord af, at det er rigtigt, hvad jeg siger, fordi deri ligger Fortolkningen af hele Stillingen. Dette var altsaa den Stilling, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, Føreren, indtog, men han havde ikke Andre end den høitærede Krigsminister at holde sig til i Fællesudvalget. (Stemmer: Han var der slet ikke). Ja, jeg veed meget godt, at det hører til de taktiske Bevægelser, at endogaa Krigsministeren skulde holdes ude, det hørte med, men det var paa den anden Side det, jeg aldeles ikke billigede, og som jeg ved en anden Leilighed har omtalt som mindre rigtigt. Men jeg holder mig nu til selve Hærløven, saaledes som den kom igjennem med disse Udgifter, jeg taler slet ikke om Summerne, jeg taler blot om Sagen, og da forelaa det Valg aldeles bestemt: Bille vi tage en Hærlø, som i sit Princip forlægger alt Militær over til Sjælland og koncentrerer det omkring Kjøbenhavn med Udfigt til, at vi komme til at give saa og saa mange Penge dertil, eller skulde vi fastholde den bestaaende Hærlø, give den et Tillæg og sikkre os, at ogsaa det øvrige Land bliver indlemmet i Forsvaret? Dette var virkelig Sagens Sammenhæng i praktisk Henseende, jeg taler ikke om den taktiske Side, men i praktisk Henseende var det virkelig saa. Det var den væsentlige Forskjel mellem de to Love og de to Standpunkter. Hvorledes man nu taktisk har arbejdet paa dette Grundlag, ja, det er noget Andet. Jeg vil sige, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ved denne Leilighed viste sig som en af de allerdaarligste Taktikere, der nogeninde er gaaet ind i et Fællesudvalg,

thi han havde ikke den allerringeste Udfigt til at komme nogen Begne, men han gif rolig derind, og det hører dog med til Hærbetragtninger og til Alt, at man skal sikkre sig saavidt muligt en Assistance. Jeg vil nu tillade mig at sige til det ærede Medlem, at hvis han vilde føre sin taktiske Bevægelse ud fra denne Sag og sige: Jeg vil nyies med et respektabelt Mindretal, og saa vil jeg sidde uden Hensyn til, hvorlænge det skal være, og sægte med de samme Vaaben, som jeg hidtil har sægt med overfor de Allierede og dem, der tage Initiativet osv., som den rigtig gode gamle Benstrebekjælder — da vilde det efter min Mening ikke være den rette Fremgangsmaade. Det vilde ikke stemme overens med hans egen Taktik, naar han meget rigtig har sagt: Saa snart der er et Levedygtigt og regjeringsdygtigt Flertal, bærer det Ansvar for den Retning, hvori Regjeringen skal føres. Det vil jeg nu ikke udvilde videre, fordi de ærede Medlemmer ikke have udført det saaledes, som jeg vilde have udført det ligeoverfor de andre Faktorer i Statsmagten. Dem have de ikke taget med, og de fik ikke noget virkelig Praktisk ud af deres Væresætning, fordi de manglede en Del, de manglede det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) engang stillede op som en Hovedregel, at Folkethingets Flertal skulde være den Tæp, hvorom Alting bevægede sig i Danmark. Ja, det vilde jo være meget rart, hvis man kunde faae dette gjennemført, men det er af den Slags Sættninger, som forudsætte et Arbejde, en Omfigt og en Dygtighed, der kan tage alle Rigets Øiler i Hænderne, somovre i England, hvor Underhuset i denne Henseende kan sikkre sig Ledelsen af Alt. Men der hører Meget til at komme saa vidt, og den Maade, hvorpaa det ærede Medlem gif ind med Landstingets store Flertal i et Fællesudvalg og vilde sidde der ligesom Kardinalerne i et Kardinalkollegium, for at vente paa, at der kunde blive et Flertal — nei, jeg har aldrig set Mage til taktisk Bevægelse som den! Saa maatte han virkelig finde sig i, at andre Folk fandt en anden Maade til at komme ud af den Stilling, hvori han havde bragt os.

Formanden (Krabbe): Jeg søger vedvarende en tilstrækkelig Tilknnytning til det Foreliggende. Jeg beder det ærede Medlem at begrænse sine Betragtninger noget, og at holde sig mere til det Foreliggende.

Sable: Jeg havde virkelig ventet, at den høitærede Formand vilde afbryde mig, fordi jeg godt vidste, at man ikke vilde kunne forklare disse Taksjættelser, som staa heri, og som de forskjellige Mindretal have sluttet sig om, naar man ikke vilde give en udsørlig Illustration af, hvad der staaar bagved disse Taks, og det kunde jeg ikke